

Διότι δὲν εἶνε δυνατόν κύριοι σύμβουλοι, καὶ δὲν εἶνε λογικόν κ. Νάζε, καὶ δὲν εἶνε φυσικόν κύριοι καθηγηταὶ καὶ διδασκάλοι καὶ διδασκάλισσαι τοῦ Ὀδείου νὰ ἔχωμεν ποτὲ διαφορετικὰ ἀποτελέσματα, ὅταν ἔχωμεν παρόμοιον μορφωτικὸν σύστημα.

Καὶ εἶνε ἐντελῶς γελοῖον· καθολοκληρίαν ἀνόητον· αὐτοχρημα βλακῶδες νὰ ἐλπίζη κανεὶς ὅτι θὰ εἶνε ποτὲ δυνατόν νὰ μορφωθῇ μουσικῶς ὁ τόπος μας ἀπὸ ἓνα ἴδρυμα ὅπου ὁ κομπογιαρισμὸς ἔφθασεν εἰς περιοπὴν τελείας ἐπιστήμης.

Ἄν δὲ σήμερον ἔχωμεν καὶ ἓνα—δύο πρώτης τάξεως καλλιτέχνιδας τοῦ κλειδοκυμβάλου—μίαν Καλογερῇ αἰφνης καὶ δὲν εἰξεύρω ποίαν ἄλλην ἀκόμη—τοῦτο βεβαίως δὲν ὀφείλεται εἰς τὸ Ὀδεῖον, ἀλλὰ εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν καλλιτεχνικὴν των φύσιν· οὔτε προορισμὸς οἰουδήποτε Ὀδείου εἶνε νὰ ὑποθάλη καὶ νὰ καλλιεργῇ τὰ *εἰσαιρετικά μόρον talent*, τὰ ὅποια εἴτε εἰς ἓνα μουσικὸν σχολεῖον καλλιεργηθῶν, εἴτε κατ' ἰδίαν εἴτε ὅπως ἄλλῶς θέλετε, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ δείξουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ὑπεροχὴν των.

Κάθε ἄξιον τῆς ἀποστολῆς τοῦ μουσικὸν ἴδρυμα, πρὸς τὸ κοινὸν talent στρέφει τὴν προσοχὴν καὶ τὰς ἐνεργείας του, καὶ ἐπ' αὐτοκυρίως στηρίζει τὴν φήμην του κατόπιν καὶ τὴν θέσιν τὴν ὅποιαν μέσκα εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ὑγιᾶς μορφωμένης κοινωνίας θὰ καταλάβῃ.

Ἐδῶ ὅμως τὸ ἀπλοῦν talent ἀποστρεβλόνετα· ἀποτυφλοῦται, ἀπορουτινίζεται μέσκα εἰς τὸ ξυλοσχιστικὸν περιβάλλον, τὸ ὅποιον μὲ τὸ *μικροεργμαρικόν* του σύστημα, ἐδημιούργησε τὸ ὑπὸ τὸν κ. Γ. Νάζον Ὀδεῖον Ἀθηνῶν.

Καὶ νὰ σκεφθῇ κανεὶς τώρα φίλτατέ μου ὅτι ἡ θέσις τοῦ διευθυντοῦ οἰονδήποτε ξένου Ὀδείου, ποῦ ἔχει τὰς πρκαδόσεις του καὶ ἔχει τὴν ἱστορίαν του, δὲν ἀπαιτεῖ τόσα προσόντα ὅσα τὸ *Ἑλληρικόν Ὀδεῖον* ὃ ἀπαιτοῦσεν ἀπὸ τὸν διευθυντήν του, ὁ ὅποιος χωριστὰ ἀπὸ τῆς τῆς *ἐνρίαν μουσικῆς του μόρφωσης*, πρέπει ἀκόμη βαθύτατα νὰ αἰσθανθῇ ὅτι *λέγεται Ἑλληνικὴ Φύσις καὶ ὅτι λέγεται Ἑλληνικὴ Ζωή*, ἀφοῦ τὸ *ἔργον* πρέπει νὰ εἶνε *δημιουργικόν*.

Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε τὸ ὥρχιον ὄνειρον τοῦ ἑλληνικοῦ Ὀδείου τῆς αὔριον.

Ἰδιὰς σου

Γεώργιος Ἀξιώτης.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Μία διάλεξις.—Εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν διαλέξεων τῆς Βιομηχανικῆς καὶ Ἐμπορικῆς Ἀκαδημίας, ὁ καθηγητὴς κ. Σ. Σταματιάδης ἐπροσκάλισε πρὸ ἡμερῶν τοὺς μαθητὰς τῆς Σχολῆς εἰς μίαν διάλεξιν...ἐπὶ τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος. Τὸ πρῶγμα ἕως ἐδῶ δὲν θὰ ἦτο καὶ τόσοι παράδοξον, ἂν ἐπρξιντο μάλιστα (ὡς εἶνε δυνατόν νὰ ὑποταθῇ) νὰ ἐμιλήσῃ ὁ ρήτωρ ἐπὶ τοῦ πῶς θὰ μᾶς ἦτο δυνατόν νὰ ξαναγυρίσωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πλάτωνος, ἢ ἐπὶ τῆς λυπηρῆς ἀνάγκης ποῦ ἐμποδίζει ἂ κ ὁ μ ἡ τὴν χρῆσιν τῆς ἀπαρεμφάτου, ὅπως εἶπε κάποτε ὁ Κλέων Ραγκαβῆς. Ἄλλ' ὁ κ. Σταματιάδης ἐμιλήσας διὰ τὴν δημοτικὴν μας γλῶσσαν, ὑπεστήριξε καὶ ἐρανέρευσεν εἰς τοὺς μαθητὰς τὰ θναιώματά της καὶ τὴν θέσιν ποῦ κατέχει μέσκα ἔσθ' αἰσθημὰ μας καὶ μέσκα στὴν ζωὴ μας, περὶ τῆς μοιραίας ἐλευκτικῆς καὶ προοδευτικῆς πορείας τὴν ὅποιαν διανύει, πορείας ἢ ὅποια, παρ' ὅλας τὰς διαμαρτυρίας τῶν Μιστρωτῶν θὰ τὴν φέρει ἀναγκαστικῶς εἰς ἓνα τέρμα ἀπολύτου κυριαρχίας.

Ἐκαυτηρίασεν ὁ ἐμιλητὴς τὴν ἡλιθίαν κωμωδίαν ποῦ παίζομεν, ποῦ μᾶς ἀναγκάζει μὲ

